

Sygn. akt IV U 1479/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Płaczek

Protokolant: st. sekr. sądowy Patrycja Czarnik

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania E. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 25 czerwca 2013 roku nr (...)

w sprawie E. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o wysokość renty

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 1479/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 13 grudnia 2013 r.

Decyzją z dnia 25.06.2013 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. , na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), po rozpatrzeniu wniosku z dnia 22.05.2013 r., w związku z orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 06.06.2013 r., przyznał E. S. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, tj. od 21.06.2013 r., do 30.06.2014 r. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych od 2003 r. do 2012 r. ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru na poziomie 135,75%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową, tj. 3.080,84 zł, wyniosła 4.182,24 zł. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił wnioskodawcy 35 lat, 5 miesięcy i 24 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 9 miesięcy i 6 dni okresów nieskładkowych. Tak wyliczona renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wyniosła 2.037,26 zł.

Odwołanie od tej decyzji wniósł E. S., domagając się jej zmiany i przeliczenia renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu, zarzucając naruszenie (bliżej nie określonych) przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, odwołujący podniósł, że podstawa wymiaru

renty obliczona została w sposób niekorzystny, a ponadto ZUS w podstawie tej nie uwzględnił wszystkich okresów jego zatrudnienia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

W uzasadnieniu podał, że przyjęty sposób wyliczenia należnego odwołującemu świadczenia jest prawidłowy i oparty został na obowiązujących w tym zakresie przepisach prawa. Nadmienił ponadto, że obliczając staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy uwzględnił wszystkie znajdujące się w aktach dokumenty. Podkreślił też, że w odwołaniu od zaskarżonej decyzji ubezpieczony nie podniósł żadnych konkretnych zarzutów, w szczególności nie wskazał, jakich okresów zatrudnienia ZUS nie uwzględnił mu przy obliczaniu wysokości należnej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący E. S. urodził się (...) r.

Od 27.12.1971 r. do 30.09.1976 r. odwołujący był zatrudniony w Fabryce (...) w T. na stanowiskach robotnika transportu i tokarza, od 02.11.1976 r. do 24.12.1976 r. w Przedsiębiorstwie (...) w T. na stanowisku robotnika budowlanego, od 08.02.1977 r. do 31.10.1983 r. w (...) w L. na stanowisku cieśli budowlanego, od 02.11.1983 r. do 31.12.1984 r. w Ośrodku (...) w B. na stanowisku murarza, od 21.01.1985 r. do 31.03.1991 r.

w Przedsiębiorstwie (...) w K. na stanowisku cieśli, w tym od 09.11.1989 r. do 03.03.1991 r. na budowie eksportowej w WRL, od 30.03.1992 r. do 07.04.1993 r. i od 17.08.1995 r. do 14.08.1997 r. w Zakładzie (...) Spółka z o.o. w O. na stanowisku cieśli, najpierw na budowie eksportowej na terenie RFN, a potem w Niemczech, od 18.10.1997 r. do 31.12.1997 r. i od 31.03.1998 r. do 30.06.1998 r. w (...) Sp. z o.o. w K. na stanowisku cieśli, od 03.08.1998 r. do 12.08.1999 r. w Firmie (...) w T. na stanowisku cieśli, od 17.08.1999 r. do 17.08.2001 r., od 22.08.2002 r. do 28.02.2003 r. i od 01.03.2003 r. do 21.01.2006 r. w Zakładzie (...) Spółka z o.o. w O. na stanowisku cieśli (od 17.08.1999 r. do 17.08.2001 r. na budowie eksportowej w Niemczech), od 11.09.2006 r. do 31.08.2008 r., od 29.09.2008 r. do 14.08.2009 r. i od 02.02.2010 r. do 19.12.2010 r. w Przedsiębiorstwie (...) Spółka z o.o. w K. i w (...) Spółka Akcyjna

w K. na stanowiskach cieśli- zbrojarza (od 14.09.2006 r. do 31.07.2008 r., od 02.10.2008 r. do 14.08.2009 r. i od 05.02.2010 r. do 19.12.2010 r. na budowie eksportowej we Francji), zaś od 14.06.2011 r. do 22.12.2012 r. w (...) Sp. z o.o. w O. na stanowisku cieśli- zbrojarza na budowie eksportowej

w Niemczech. Wysokość osiągniętych w tych okresach zarobków dokumentują złożone przez odwołującego w aktach organu rentowego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druki Rp-7), zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia oraz karty zarobkowe. Od 12.06.1991 r. do 10.10.1991 r., od 12.11.1991 r. do 29.03.1992 r., od 02.10.1997 r. do 17.10.1997 r., od 01.09.2001 r. do 21.08.2002 r., od 26.05.2006 r. do 19.06.2006 r. i od 06.05.2011 r. do 13.06.2011 r. odwołujący pobierał zasiłek dla bezrobotnych, zaś od 18.08.2009 r. do 31.01.2010 r., od 21.12.2010 r. do 27.04.2011 r. i od 23.12.2012 r. do 31.12.2012 r. przysługiwał mu zasiłek chorobowy.

dowód:

- akta ZUS, w szczególności: świadectwa pracy, druki Rp-7, karty zarobkowe, zaświadczenia z PUP z dnia: 22.05.2013 r. i 23.05.2013 r., zaświadczenie o wypłaconych zasiłkach z ubezpieczenia społecznego- k. 6-27 cz. I, k. 5-15, 18-24, 30-31, 33 cz. II,

W dniu 22.05.2013 r. ubezpieczony wystąpił do organu rentowego z wnioskiem

o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W orzeczeniu z dnia 06.06.2013 r. lekarz orzecznik ZUS uznał, że wnioskodawca jest osobą częściowo niezdolną do pracy na okres od zaprzestania pobierania zasiłku chorobowego, tj. od 21.06.2013 r., do 30.06.2014 r. Na tej podstawie, zaskarżoną decyzją z dnia 25.06.2013 r. ZUS Oddział

w T. przyznał E. S. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 21.06.2013 r., do 30.06.2014 r. Obliczając wysokość świadczenia organ rentowy zastosował najkorzystniejszy wariant, przyjmując do ustalenia podstawy wymiaru renty przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat

kalendaryzowanych od 2003 r. do 2012 r. ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru na poziomie 135,75%. Podstawa wymiaru obliczona przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową, tj. 3.080,84 zł, wyniosła 4.182,24 zł. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił wnioskodawcy 35 lat, 5 miesięcy i 24 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 9 miesięcy i 6 dni okresów nieskładkowych. Do stażu tego organ rentowy nie doliczył okresów urlopu bezpłatnego: od 01.08.2000 r. do 31.08.2000 r., od 20.12.2006 r. do 31.12.2006 r., od 04.01.2007 r. do 05.01.2007 r., od 20.12.2007 r. do 02.01.2008 r., od 21.03.2008 r. do 28.03.2008 r. i od 22.07.2010 r. do 23.07.2010 r. Tak wyliczona renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wyniosła 2.037,26 zł, stanowiąc 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy).

dowód:

- akta ZUS, w szczególności: wnioski o rentę z dnia 22.05.2013 r., orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z dnia 06.06.2013 r., karta przebiegu zatrudnienia, decyzja z dnia 25.06.2013 r.- k. 1-2, 29, 36-37, 38 cz. II,

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania przez odwołującego ubezpieczeniu jest mniej korzystny niż ustalony w zaskarżonej decyzji i wynosi 111,32%.

dowód:

- akta ZUS, w szczególności: dane z systemu dotyczące wysokości wskaźnika wysokości podstawy wymiaru renty- k. 42 i n. cz. II,

Obliczając wskaźniki wysokości podstawy wymiaru świadczenia organ rentowy bazował na przedłożonych przez ubezpieczonego, a zalegających w aktach organu rentowego zaświadczeniach o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (drukach Rp-7), zaświadczeniach

o wysokości wynagrodzenia, kartach zarobkowych, zaświadczeniach z Powiatowego Urzędu Pracy o wysokości pobranych kwot zasiłku dla bezrobotnych- szczegółowo wymienionymi w odpowiedzi na odwołanie oraz zaświadczeniu o wypłaconych zasiłkach z ubezpieczenia społecznego.

dowód:

- akta ZUS, w szczególności: druki Rp-7, zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia, zaświadczenia z PUP, zaświadczenie o wypłaconych zasiłkach z ubezpieczenia społecznego- k. 6-12, 24-27 cz. I, k. 15, 18-24, 27

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów.

Sąd pozytywnie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego. Dokumenty urzędowe stanowiły zatem dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone (art. 244 k.p.c.), zaś dokumenty prywatne dowód tego, że osoba która je podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c.).

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS Oddział w T. z dnia 25.06.2013 r.,

w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy organ rentowy

w sposób prawidłowy wyliczył wysokość należnej odwołującemu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W odwołaniu od zaskarżonej decyzji ubezpieczony, zarzucając naruszenie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o

emeryturach i rentach z FUS, wskazał bowiem, że podstawa wymiaru renty obliczona została w sposób niekorzystny, a ponadto ZUS w podstawie tej nie uwzględnił wszystkich okresów jego zatrudnienia.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 i 6 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę (ust. 1). Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu (ust. 6).

Analiza akt organu rentowego i zgromadzonych w nich dokumentów prowadzi do wniosku, że wyliczając należną odwołującemu rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy organ rentowy nie naruszył obowiązujących przepisów, a wysokość świadczenia została ustalona prawidłowo- według najkorzystniejszego wariantu.

W zaskarżonej decyzji, ustalając podstawę wymiaru świadczenia ZUS zastosował przepis art. 15 ust. 1 powołanej wyżej ustawy, a zatem przyjął przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok,

w którym zgłoszono wniosek o rentę, tj. od 2003 r. do 2012 r. Wyliczając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru bazował na przedłożonych przez odwołującego, a znajdujących się w aktach organu rentowego zaświadczeniach o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (drukach Rp-7). Brał też pod uwagę zaświadczenia z Powiatowego Urzędu Pracy o wysokości pobranych kwot zasiłku dla bezrobotnych oraz zaświadczenie o wypłaconych wnioskodawcy zasiłkach z ubezpieczenia społecznego. Według wariantu z art. 15 ust. 1 wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 135,75%. Do ustalenia wysokości renty Zakład uwzględnił wnioskodawcy 35 lat, 5 miesięcy i 24 dni okresów składkowych oraz 1 rok, 9 miesięcy i 6 dni okresów nieskładkowych, słusznie nie uwzględniając w tym stażu okresów urlopu bezpłatnego (od 01.08.2000 r. do 31.08.2000 r., od 20.12.2006 r. do 31.12.2006 r., od 04.01.2007 r. do 05.01.2007 r., od 20.12.2007 r. do 02.01.2008 r., od 21.03.2008 r. do 28.03.2008 r. i od 22.07.2010 r. do 23.07.2010 r.), gdyż okres urlopu bezpłatnego nie jest ani okresem składkowym ani też nieskładkowym stosownie do treści art. 6 i 7 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS i nie podlega zaliczeniu do stażu ubezpieczeniowego.

Tak wyliczona renta z tytułu częściowej niezdolności do pracy wyniosła 2.037,26 zł- stanowiąc 75% renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, zgodnie z art. 62 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy.

Wariant z art. 15 ust. 1 ustawy okazał się korzystniejszy niż podstawa wymiaru świadczenia obliczona na podstawie art. 15 ust. 6, tj. z okresu 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Według tego bowiem wariantu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia wynosi 111,32%.

Obliczając ten wskaźnik, również w tym wypadku ZUS bazował na treści znajdujących się w aktach dokumentów dotyczących wysokości osiąganych przez odwołującego zarobków. Były to zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (drukach Rp-7), zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia, karty zarobkowe, zaświadczenia z Powiatowego Urzędu Pracy o wysokości pobranych kwot zasiłku dla bezrobotnych- szczególnie wymienionymi w odpowiedzi na odwołanie oraz zaświadczenie o wypłaconych zasiłkach z ubezpieczenia społecznego.

W toku postępowania odwołujący nie kwestionował treści tych dokumentów.

Mało tego, jak słusznie zauważył organ rentowy, w odwołaniu od zaskarżonej decyzji nie podniósł on żadnych konkretnych zarzutów, w szczególności nie wskazał, jakich okresów zatrudnienia nie uwzględniono jego zdaniem przy obliczaniu wysokości renty. Nie przedłożył też żadnych innych dokumentów niż te, które znajdują się w aktach ZUS. W odwołaniu od zaskarżonej decyzji E. S., zarzucając naruszenie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS, podniósł jedynie, że podstawa wymiaru renty obliczona została przez ZUS w sposób niekorzystny, a ponadto w podstawie tej nie uwzględniono wszystkich okresów jego zatrudnienia.

Takie twierdzenie nie jest słuszne, gdyż jak już podkreślono, organ rentowy wyliczając wysokość należnej odwołującemu renty wybrał najkorzystniejszy wariant zgodnie z obowiązującymi przepisami. Podstawę wymiaru świadczenia ustalił więc z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, tj. od 2003 r. do 2012 r. Skoro więc ten wariant okazał się korzystniejszy niż wariant z art. 15 ust. 6 ustawy, siłą rzeczy obliczając wskaźnik wysokości podstawy wymiaru organ rentowy nie mógł uwzględnić i słusznie nie uwzględnił zarobków z innych lat niż lata 2003-2012.

W tym miejscu zauważyć jeszcze należy, że w sposób prawidłowy ZUS ustalił wnioskodawcy staż ubezpieczeniowy, uwzględniając w nim wszystkie okresy zatrudnienia na podstawie zalegających w aktach świadectw pracy.

Sąd oddalił wniosek dowodowy ubezpieczonego o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wybrania przez organ rentowy najkorzystniejszego wariantu wyliczenia należnego mu świadczenia, uznając, że dowód taki w sprawie jest nieprzydatny. Wszak dowód z opinii biegłego powołuje się w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Takie zaś z pewnością w niniejszej sprawie nie wystąpiły. Zasady obliczania wysokości renty czy emerytury określają bowiem w sposób jasny i precyzyjny przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. W niniejszej sprawie organ rentowy przepisy te zastosował w sposób prawidłowy, a wyliczając wysokość renty nie dopuścił się żadnego błędu. Ocena taka wynika z kontroli zaskarżonej decyzji (jej merytorycznej zasadności i poprawności), jakiej dokonał Sąd, co jest jego wyłączną gestią, nie zaś biegłego sądowego.

Mając więc na uwadze, że pełnomocnik odwołującego nie wskazał na czym miałby polegać ewentualny błąd organu rentowego przy wyliczaniu należnego mu świadczenia, a dokonane przez ZUS w zaskarżonej decyzji wyliczenie jest poprawne i zgodne z obowiązującymi przepisami, odwołanie od zaskarżonej podlegało oddaleniu.

Uwzględniając powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.